

MOTÝL

MARTINA JAKUBOVÁ

TAJOMNÝ CUDZINEC

MARTINA JAKUBOVÁ

**TAJOMNÝ
CUDZINEC**

Copyright © 2022 Martina Jakubová
Zodpovedná redaktorka: Perla Bartalošová
Dizajn © Motýľ design 2022
Foto na obálke: Volodymyr Tverdokhlib/Shutterstock
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2022
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-282-1

MARTINA JAKUBOVÁ

TAJOMNÝ CUDZINEC

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1. kapitola

Dvere sa otvorili a Ema automaticky zodvihla hlavu, aby pozdravila zákazníka a mohla rýchlo zapnúť umývačku riadu.

Zabudla na ňu však hneď v tej sekunde, keď ho zazrela. Ani sa nesnažila tváriť, že ho nehľadá pohľadom. Do dvoch metrov mu chýbalo iba niečo cez desať centimetrov a podľa toho, čo narýchlo videla, mal bohovsky dobré telo. Nevyzeral byť prehnane svalnatý, no rozhodne bol slušne vyšportovaný. *Mňam*, prebehlo Eme hlavou.

Dlhé tmavoplavé husté vlasy mal vzadu zopnuté do uzla, uvoľnené pramienky mu lietali okolo dokonalej tváre a strnisko rovnakej farby už pred pár týždňami prerástlo do brady. Oblečené mal jednoduché biele tričko, pod ktorým sa rysoval pôsobivý hrudník, sivé plátenné bermudy a každý kúsok tela od krku dole, na ktorý dovidela a ktorý nebol zahalený oblečením, mal pokrytý hustým tetovaním.

Doriti, vydýchla v duchu a pri jeho uprenom pohľade sa na okamih zľakla, že to vyslovila nahlas.

„Ahoj,“ zatiahol s prízvukom, ktorý ho ihneď zaradil do cudzích krajín, a Ema nasucho preglgla.

„Ahoj,“ zamrmlala ako v delíriu. Mala pocit, že tam stojí celú večnosť, kým sa konečne spamätala a uvedomila si, kde sa nachádza.

„Ehm, prepáč, že na teba tak civím, ale keď sa rozhodneš vyzeráť takto, predpokladám, že je to práve so zámerom, aby ľudia civeli, takže...“ tresla do ticha a zasekla sa. Pochopila, že maskovať svoje ďalšie myšlienky je už zbytočné.

„No, vlastne ani nie...“ odpovedal, no jeho sivé oči sa usmievali.

„Och, nuž, ak ti to neprekáža, ja by som napriek tomu rada civela ďalej.“

„Ak ťa to nejako poteší...“

„Och, určite budem veľmi potešená,“ prikývla úprimne a on sa pobavene uškrnul.

„Na moju obhajobu musím povedať, že zvyknem civieť na množstvo ľudí. Tých so super vlasmi, s hroznými vlasmi, ženy, ktoré vyzerajú príliš dobre, aby mohli byť skutočné a... no, možno necivím, ale zvyknem sa po nich obzrieť. V tvojom prípade, nuž...“ pokrčila plecami, akoby k tomu nebolo čo dodať.

„Vieš, my ženy si jednoducho nevieme pomôcť. Keď ide oproti napríklad lepšie vyzerajúca žena, jednoducho si ju musíš obzrieť. Je to reflex.“

Zasmial sa a v hustej brade sa zjavil úsmev hodný reklamy na žuvačky bez cukru. *Dopekla s tým chlapom*, prebehlo jej hlavou, *je neskutočný*.

„Stáva sa to často?“

„Čo?“ touto otázkou ju mierne zaskočil.

„Že stretávaš ženy, ktoré vyzerajú lepšie než ty,“ uškrnul sa a podišiel bližšie k baru. Neodolala rýchlemu pohľadu na jeho hrudník a hoci mu to zrejme neuniklo, bolo jej to jedno.

Bolo by zbytočné tváriť sa, že pri prvom pohľade na neho nezvlhla. A vôbec to nemyslela metaforicky.

„Ach, to sa stáva neustále. Obávam sa, že nepatrím práve do skupiny ‚pozri na tú kočku‘. Možno, ak nie si ku mne

bližšie ako desať metrov, moje nohy nevyzerajú zle, ale to je asi tak všetko.“

Pohodil hlavou a schuti sa zasmial. „Vieš o tom, že si bohovsky zábavná?“

„No tak o tom nič neviem. Ak to však tvrdíš ty, zbehnem okamžite do kopírky a dám si tam vytlačiť tričko s nápisom *Veselý zajačik*. Čo ty na to?“

Znovu sa zasmial a poobzeral sa po prázdnom bare. Ema zo skúsenosti vedela, že tam ešte minimálne polhodinu nepáchne ani noha. Čo jej v tejto chvíli vôbec neprekážalo.

„Môžem ti ponúknuť nejakú kávu? Alebo si sa iba stratil?“

„Môžeš,“ odpovedal hlbokým hlasom, ktorý mal na ňu rovnaký vplyv, aký by mala jeho ruka šmátrajúca medzi jej stehnami.

„Okej,“ usmiala sa na neho a poobzerala sa dookola, aby mu naznačila, že si môže vybrať zo všetkých tých prázdnych stolov a stoličiek.

„Tak? Čo ti môžem ponúknuť?“ nedočkavo naklonila hlavu a spýtavo si ho premerala, akoby mu odpoveď chcela vyčítať z tej sexi tváre.

„Zahrňa to aj teba?“ Bola si istá, že jej vynechalo pár úderov srdca.

„Ospravedlňujem sa za nepríjemnosti, ale jedlo tu nepodávame,“ zakontrovala mu s červenými lícami a ticho znovu vyplnil jeho smiech.

„Fakt sa mi páčiš,“ vyhlásil a stiahol si z pleca tašku.

„Och, aj ty sa mi fakt páčiš,“ odpovedala mu a nehanebne si ho premerala od tých brutálne hustých vlasov až po sexi úzke boky, lebo nižšie už cez bar nevidela.

„Tak? Čo to bude?“

„Prekvap ma.“

„Hm, okej,“ s úsmevom sa obrátila ku kávovaru. Zomlela kávu a kým tá prekvapkala do šálky, Ema napenila mlieko. Rozhodla sa pre flat white a bola zvedavá, čo na to povie. Vlastne by ho skôr odhadla na dvojité presso bez mlieka a bez cukru, ale mala chuť ho trochu vyskúšať. Mala chuť aj na veľa iných vecí. Chcela, aby ju vyložil na pracovnú dosku vedľa kávovaru a vysexoval z nej dušu, neberúc ohľad na to, že niekto môže vojsť dnu.

Cítila, ako jej z myšlienok na toho chlapa malátnejú nohy a začínala sa obávať, že keď sa teraz otočí, stane sa z neho iba výplod jej fantázie.

Položila kávu na podnos, pridala k nej pohár vody, no cukor vynechala.

Otočila sa a prekvapilo ju, že nesedí za jej chrbtom pri bare. Obzrela sa po miestnosti a zbadala ho sedieť v tmavom kúte na druhej strane miestnosti.

Hlboko ju sklamarilo, že sa utiahol tak ďaleko, ale po tom, ako na neho zaútočila, sa asi nemohla veľmi čudovať.

Čo to do mňa vošlo? vyčítala si v duchu. *Dopekla, bodaj by on,* bola jej tichá odpoveď a takmer sa nad tým bláznivo zasmiala.

Vyšla spoza pultu a opatrne kráčala s podnosom rovno k nemu. Jeho oči ju ostražito pozorovali a ani na okamih ju neprestal sledovať. Opätovala mu jeho upretý pohľad, takže videla, ako si ju pomaly celú premeriava. Cítila, ako jej po celom tele naskakuje husia koža.

„Je to od teba nefér nútiť ma vláčiť tú kávu cez celý bar,“ pokrútila sklamarane hlavou a položila podnos na okraj stola.

„Bola to jediná možnosť, ako som si mohol obzrieť tie ‚z desiatich metrov dobre vyzerajúce nohy,‘“ lenivo sa usmial a pozrel jej uprene do očí, očakávajúc jej reakciu.

„Nemusel si to tak komplikovať. Stačilo sa opýtať,“ žmurkla na neho a prekvapene zatajila dych, keď ju jeho ruka zastavila pri vykladaní šálky kávy na stôl.

„Dám si ju pri bare, ďakujem,“ prehovoril dráždivo hlbokým hlasom a postavil sa, aby sa s taškou presunul späť k baru, kde pred chvíľou stál.

„Klamala si,“ skonštatoval o chvíľu so šálkou kávy v ruke. Nohy, naboso obuté v teniskách, si vyložil na drevenú podporu a pohodlne sa usadil na barovej stoličke.

„Klamala? A v čom?“ pozerala na neho nechápavo a dlaniami sa oprela o podnos, ktorý pred seba položila na bar ako štít. Neuvedomovala si, ako chutne vyzerá so zvedavo pootvorenými ústami a veselou iskrou v očiach.

Uvažoval, či by sa bránila, keby sa k nej načiahol a priťahol si ju na nečakaný bozk. Nebol si celkom istý, či to predtým bol úprimný záujem, alebo iba dokonalé divadlo pre zákazníka.

„O твоjich nohách. Nevidel som ich síce z desiatich metrov, možno tak z piatich, ale z pol metra vyzerali veľmi sexi.“

„Lichôtky sa v tomto bare za prepitné nepovažujú,“ všimol si červeň, ktorá sa jej nahrnula do líc.

„Fajn. Lebo ak by som popustil uzdu svojej úprimnosti, bola by to tá najdrahšia káva, akú som si kedy dal.“

„A aká je?“

„Kto?“

„Káva predsa.“

„Je dokonalá.“ Zoširoka sa usmial a z jeho pohľadu bolo Eme jasné, že nehovorí o káve. Pozrel na ňu spod hustých mihalníc a odpil si z kávy, ktorá mu na fúzoch zanechala bielu stopu. Ten pohľad ju pobavil a ona si uvedomila, že sa takmer načiahla, aby mu ju prstami zotrela. Namiesto toho